

sen skal således sammen med § 23 medvirke til, at salg med ejendomsforbehold inden for forbruger-købsområdet får et mere naturligt område, end tilfældet er i dag.

Mindretallet har henvist til, at reglen er et brud på princippet om, at indgåede aftaler fuldt ud skal holdes, og at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når § 22 giver adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning, jfr. betænkningen s. 99. Pengeinstitutternes repræsentant i udvalget har anført, at for køberfinansieringen i pengeinstitutterne vil § 28, jfr. § 23, føre til, at løbetiden og udbetalingens størrelse må afpasses efter tingens levetid i stedet for efter en afviklingstid, der er tilpasset kundens ønsker, jfr. betænkningen s. 282-283.

Adskillige erhvervsorganisationer har under høringen udtrykt tilsvarende betænkeligheder. En af retterne har endvidere anført, at reglen kan indebære en risiko for, at sælgere vil betinge sig hurtigere amortisering og være mindre tilbøjelige til at give køberne henstand ved forsinkelse med betaling af afdrag.

Justitsministeriet er enig med kreditkøbsudvalgets flertal i, at bestemmelsen vil betyde en ønskelig »sanering« af området for salg med ejendomsforbehold i forbrugerforhold og har derfor på trods af de nævnte indvendinger fundet at burde fremme flertallets forslag, der stemmer med en udbredt praksis i afbetalingsager. Kreditor kan sikre sig mod tab ved kun at sælge ting med ejendomsforbehold, som egner sig til denne salgsform, samt ved at fastsætte udbetalingen og afdragsbestemmelserne på en sådan måde, at han har rimelig realitet i det solgte via ejendomsforbeholdet. Hvis kreditten finansieres af en tredjemand, f. eks. et pengeinstitut, uden at finansieringen beror på en aftale mellem denne og sælgeren som angivet i § 1, stk. 2, nr. 2, kan lånet endvidere fortsat sikres ved underpant i det solgte, selv om dette for køberen er en dyrere finansieringsform på grund af stempelomkostningerne. En del af kritikken mod reglen om bortfald af kreditors restfordring er i øvrigt gået ud på, at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når fogedretten samtidig ifølge udvalgets lovudkast får en vidtgående adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning. Som det fremgår af § 22 og bemærkningerne hertil, er fogedrettens udsættelsesadgang efter lovforslaget imidlertid blevet begrænset i forhold til udvalgets forslag.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 97-99, hvor der nærmere er redegjort for, at kreditor dog ikke afskæres fra at gøre sin restfordring gælden-

de, i det omfang særlige omstændigheder har medført en for kreditor upåregnelig værdiforringelse.

Til stk. 3.

Bestemmelsen er ny i forhold til afbetalingsloven og omfatter alle køb med ejendomsforbehold. Hvor kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen – jfr. stk. 1 om køb, der ikke er forbrugerkøb, og stk. 2 om forbrugerkøb – eller hvor tilbagetagelse ikke kan ske, fordi det solgte ikke længere findes hos køberen eller er omfattet af transgbeneficiet, bestemmer stk. 3, at udlæg kan foretages »på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet«, dvs. at tilbagetagelsesforretningen bliver udlægsgrundlag ved siden af de i retsplejelovens § 478 nævnte udlægsgrundlag. Der henvises herom til betænkningen s. 99-101. Er det solgte omfattet af transgbeneficiet, kan kreditors krav i forbrugerkøb som hovedregel ikke overstige det solgtes værdi, jfr. stk. 3, sidste pkt.

Udvalget nævner s. 100 i betænkningen, at udlæg må forventes at blive foretaget straks i forlængelse af tilbagetagelsesforretningen på grundlag af fogedrettens opgørelse af kreditors restfordring i fogedbogen. Udvalget mener, at der i så fald ikke bør betales fogedafgift både vedrørende tilbagetagelsesforretningen og udlægsforretningen, og at retsafgiftsloven om fornødent bør ændres for at opnå dette resultat. Justitsministeriet er enig heri og har den 8. oktober 1981 fremsat forslag til ændring af retsafgiftsloven (lovforslag nr. 43 i folketingsåret 1981-82, 1. samling). Lovforslaget blev i tinget behandlet sammen med lovforslag nr. 42 om køb på kredit. Det bortfaldt som følge af folketingsvalget den 8. december 1981, men agtes fremsat uændret.

I henseende til udlæggets prioritet er der derimod tale om to selvstændige fogedforretninger. Begærer kreditor således udlæg foretaget på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet, regnes udlæggets plads i rækken mellem flere udlæg, jfr. retsplejelovens § 526, fra anmodningen om udlæggets foretagelse og ikke fra indgivelsen af anmodning om tilbagetagelse af det solgte i henhold til § 21. Da kreditor i disse tilfælde først opnår et udlægsgrundlag på tidspunktet for fogedrettens opgørelse af kravet, kan der tidligst på dette tidspunkt fremsættes anmodning om at få foretaget udlæg på grundlag af fogedrettens opgørelse.